

SMÅ-
TRYCK

03305

0
A

JOHANNA LOVISA ÅKERBERGS

LEFNAD och ÅFVENTYR.

Pris: 25 öre Rmt.

7

1861

B1399/44

JOHANNA LOVISA ÅKERBERGS

LEFNAD och ÅFVENTYR.

STOCKHOLM,
1861.

JONAS LOUISA KÄRRING

LETTID och RÄTTID

TRYCKT HOS J. & A. RIIS.

På ganska lång tid har ingen person, som varit i Stockholm tilltalad för brott, väckt ett så allmänt och berättigadt uppseende som *Johanna Lovisa Åkerberg*. Bedrägerier äro i allmänhet mera sällsynta i Sverige, åtminstone såsom föremål för domstols handläggning, än i de flesta af de starkare befolkade länderna i Europa.

Aldra mest ovanligt är att bedrägerier här föröfvas af det qvinliga könet. Den svenska qvinnan har under allå tider bibehållit den redbarhet, som utmärkte våra förfäders husfruar, och som är källan till den rättskaffenhet som, ännu i dag, utmärker äfven kärnan af den manliga befolkningen. Just derföre står *Johanna Lovisa Åkerberg* fram såsom ett märkvärdigt fenomen. Hennes lif är värdt att betraktas såsom lärorikt och varnande för de unga qvinnor, som från landet komma till hufvudstaden vid unga år och der löpa fara att af samvetlösas karlars frestelser låta sig lockas ur den mödosamma men säkra tjensten in på nöjenas och förderfvets bana.

Det är ur denna synpunkt man vill omtala hennes lefnadshistoria, dels efter hennes egna berättelser om sina öden, dels efter utsago af en del personer, med hvilka hon kommit i beröring. Historien gör icke anspråk på att vara pålitlig i alla biomständigheter, ty hjeltinnan i densamma har naturligtvis sökt fördölja så mycket som möj-

ligt och de, som hon på ett eller annat sätt narrat, omtala icke heller allt precis såsom det tillgätt; men den hufvudsakliga gången af hennes bana skall man finna troget skildrad i denna lilla skrift.

På gränsen mellan Södertörn och Nyköpings län, och inom det sistnämnda, ligger den lilla församlingen *Dillnäs*, bestående af blott 11 eller 12 mantal. Den har många naturskönheter, synnerligen derföre att den är genomskuren af den långsträckt sjön Klämningen. I denna socken, belägen $2\frac{3}{4}$ mil från Mariefred, bodde Korpralen vid Kongl. Södermanlands Regemente *Elg*. Han var icke något undantag från den erfarenhet man eger om den svenska indelta soldatens redbarhet och duglighet. Hans hustru hette i sig sjelf *Åkerberg*. Den 3 september 1824 framfödde hon ett flickbarn, som i dopet fick namnet *Johanna Lovisa* och i sin barndom efter fadren naturligtvis kallades *Elg* i tillnamn. Det förnamn, som då och alltsedan begagnats till henne, är *Johanna*. Hon vistades hemma hos föräldrarna till sitt fjortonde år, men gaf sig då, såsom ofta sker bland allmogens döttrar, in till stad att söka tjenst. Hon kom ej med ens till Stockholm, utan stannade på halfva vägen, nemligen i Södertelje, der hon fick liksom genomgå sina läroår. Der lærer hon ådagalagt en viss liflighet och uppsluppenhet, som i förening med hennes föräldranamn gaf anledning att kalla henne för *elgkalfven*. Flickan tyckte ej om benämningen, hvilket ej är att undra på, så att när hon i Södertelje gick och läste bytte hon ut sitt fadersnamn emot sin morfaders och kallade sig *Åkerberg*. Det är under detta namn hon alltsedan lefvat; utom då hon emellanåt för någon viss affär ansett förmånligare att söka dölja sig under det en gång aflagda namnet *Elg*.

Sedan *Johanna Åkerberg* tjenat dels hos en skomakare och dels hos kronofogden *Ploman* i Sö-

dertelje, kom hon år 1844 till Stockholm och fick der tjenst som kammarjungfru i ett lysande hus, nemligen hos dåvarande Generaltulldirektören baron G.

Under sin tjenstetid hos honom gjorde hon bekantskap med en stor gross- och vinhandlare. Frukten af denna bekantskap blef att hon efter tre fjerdedels år måste lemna tjensten och födde ett barn. Både derunder och derefter bodde hon för sig sjelf, och det var nu som hon ohjelpigt föll ned i utsväfningarnes dy och från dem råkade in på sina oerhörda vingleriers bana.

Sedan hennes grosshandlare icke längre uppehöll henne måste hon sörja för sig sjelf; men hon hade icke lust att tjena längre, sedan hon blifvit van att lefva oberoende. Hennes moder, en ärlig och landtlig människa, hade flyttat från hemorten och satt sig ned på lägenheten "Glädjen" utanför Skanstull. Der bakade gumman sura limpor och skickade dem in till staden att säljas. Sommartiden bodde Johanna tidtals ute hos henne och tidtals i staden. Den afsättning gummans limpor vunno väckte Johannas spekulationsanda. Äfven hon började baka för egen räkning, men i större skala. "Men se", yttrade gumman nyligen, "jag betalte mitt mjöl, men Johanna tog sitt på kredit." Hon lurade en mängd spannmålshandlare och hökare på mjöl, i alla delar af staden, och äfven af landsboer, som voro på väg till staden och som hon anträffade på landsvägen skaffade sig, den fina damen mjöl på kredit. När de foro hem skulle de titta in på "Glädjen" och få betaladt, men när de kommo dit hade de sällan den glädjen att finna mamsell Johanna hemma. Mamsellen var då merändels i ett angeläget ärende in till staden, men väntades snart hem, förstås.

På den tiden — det var omkring 10 år sedan — fanns vid hofvet anställd en grei've W., som på-

stods vara mycket nitisk att så fort han fick se någon vacker flicka genast göra henne bekant för en ännu högre Herre på slottet. Han gjorde Johannas bekantskap, omtalade henne för den höge Herren, och anmodade snart Johanna att en viss dag och en viss tid befinna sig i grannskapet af "Fåfången" på Djurgården. Der mötte han henne och förde henne till Rosendal, hvarest den höge Herren väntade och tog emot henne.

Nu börjades glada dagar för Johanna. Hon lefde i lyx och öfverflöd och önskade att på dem aldrig måtte taga slut. Det räckte dock ej länge förrän hon kom i ledsamma och besvärliga omständigheter, och i sinom tid nedkom hon med en flicka. Det var för omkring 9 år sedan.

Flickan lefde i två år, och derunder tyckte Johanna att hennes Beskyddare ej tillräckligt frikostigt uppfyllde hennes verkliga eller öfverdrifna behof, så att, då hon ej mera fick besöka honom, hon ofta passade på honom ute och stundom tilltalade honom i närmaste närheten af kongl. slottet samt gjorde sina anspråk i häftig ton gällande. Detta hjälpte ej helt och hållet, ty sedan faderskapet var slut tycktes det väl böra vara slut med allt annat.

Akerberg vände sig nu till en rådman B. och omtalade sina förflutna intressanta ställningar och förhållanden, samt anmodade honom att hjälpa henne till att förmå den höge herren att utsträcka sin redan ådagalagda frikostighet ända derhän att draga försorg för hela hennes framtid. På vissheten om att Rådman B. skulle lyckas i sina försök härutinnan drog hon vaxel genom förskotter, för hvilka han troligen aldrig erhållit någon kontant valuta. Om det nu var genom denna hjälpsamme herres bemedling eller i följd af den förut omtalte höge Herrens goda hjertas fria drift, alltnog M:ll Akerberg erhöll en skriftlig försäkran om en rund summa af 10,000 R:dr B:ko.

Nu borde M:ll Åkerberg, barnlös som hon var, ha kunnat berga sig för all framtid, kan man tycka. Men det är en stor olägenhet med sådana der reverser. Man har svårt att med dem börja något slags borgerlig rörelse, som man skulle kunnat öppna med ett vida mindre kapital om man hade det kontant. Dessutom må man besinna, att Johanna Åkerberg hade under flera års lopp blifvit vand vid att lefva i öfverflöd, i nöjen och, hvad som är alldravärst, i sysslöshet, hvaraf allt måst uppkomma obenägenhet för arbete och ärligt förvärf.

Hon gjorde dock ännu ett försök att komma i en annan ställning. Hon trädde i förbindelse med en ung handtverkare. Hon hade på den ofvan omtalta förbindelsen lånat sig 2,000 R:dr B:ko och lemnade dessa medel åt den unge handtverkaren, för att han med dem skulle börja sin rörelse. Den forдне höga Beskyddaren visade att han icke öfvergifvit sin skyddsling. Han besökte sjelf den unge handtverkaren för att tillstyrka honom att gifta sig med Johanna Åkerberg. Att börja med flyttade det unga paret tillsammans, men sedan blef det ändå icke något giftermål af. Om orsaken härtill berättas olika af parterna å ömse sidor. Imellertid hade de barn tillsammans.

När en gång det tillämnade passet skiljdes åt och handtverkaren icke hade att lemna M:ll Åkerberg tillbaka de penningar hon lånat honom, emedan han nedlagt dem i sin rörelse, gaf han henne i stället en revers å de tretusen riksdalerna. För att bosätta sig för sig sjelf, behöfde Johanna Åkerberg penningar, och hon lånade på reversen 1,500 riksdaler hos en person, som var mycket hjälpsam äfven mot mindre vederhäftiga länasökande, naturligtvis mot mycket högre ränta än vanligt. M:ll Åkerberg gaf sin egen revers för de 1500 riksdalerna och lemnade handtverkarens revers å 3000 Rdr såsom säkerhet. Hennes revers var förfallen efter tre

månader, men hon kunde icke infria den. Då fick hon förnya den med tillägg af den betydliga rentan; och på samma sätt gick det åtskilliga följande kvartaler, till dess att M:ll Åkerbergs skuld hade vuxit till 2250 Rdr. Då lagsökte långgifvaren som ansåg bättre att hålla sig till hypothecket, än till M:ll Åkerberg, den omtalte handtverkaren för hans revers å 3000 Rdr och fick utmätningsslag på honom. När tiden var inne att detta utslag skulle verkställas, hade M:ll Åkerberg utfunderat en fyndig plan att komma temligen lätt ifrån saken. Hon besökte långgifvaren och beklagade med den uppriktigaste ton, att han nödgats hafva så mycket besvär för hennes skull. Hon underrättade honom att handtverkaren vore aldeles ur stånd att betala beloppet och hade ingifvit sin cessionsansökan, så att den stackars långgifvaren sväriligen skulle få någonting af honom. Men för att rädda honom från förlust, sade hon vidare, hade hon vidtalat en ansedd snickare D. att lemna henne 1500 Rdr mot erhållande af hypothecket och utslaget, och om långgifvaren ville taga dessa 1500 Rdr skulle han således åtminstone få sitt kapital tillbaka och ej förlora något mera än rentan. Långgifvaren nappade på kroken, helst snickaren vitsordade uppgiften, fick sina 1500 riksdaler och aflennade alla skuldfordringshandlingarne. Omedelbart derefter lät Åkerberg den slottskanslibetjent, som hade verkställigheten af utslaget om händer, besöka handtverkaren för att uttaga de 2250 Rdr som återstodo å hans revers. Gåldenären hade dem icke liggande färdiga, men han anskaffade och betalade dem följande morgon, hvarefter snickaren erhöi sina på god tro utlagda 1500 Rdr och mamsell Åkerberg slapp betala långgifvaren de 750 Rdr, han skulle haft i renta.

Samma dag träffade den på rentan narrade långgifvaren exekutionsbetjenten och frågade honom, hur det hade gått med den stackars handtverkaren.

— "Åh, honom var det ingen fara med," svarade slottskanslibetjenten; "han betalade fullt i morse, med ränta och expenser."

Man kan lätt föreställa sig långifvarens häpnad och harm, när han erfor huru han blifvit kuggad.

Om detta var M:ll Åkerbergs första försök i den högre finansvetenskapen, så var det ingalunda den första i elementerna deraf. Redan under den tiden då hon tjente hos baron G. hade hon vigilerat i alla bodar i grannskapet; dock sträckte sig hennes anspråk *då* sällan längre än till en tvåa banko.

En dag för några få år sedan kom hon in på Gaslysningsbolagets kontor i föregifven afsigt att få köpa aktier i bolaget. Hon hade hört att de voro mycket säkra och förmånliga, och som hon hade 10,000 Rdr, som hon ville sätta ut emot renta, så hade man rådt henne att köpa gas-aktier. Den tjänsteman, som hon vände sig till, fick mycken respekt för ett så aktningsvärdt, så förmöget och så klokt fruntimmer, men han kunde icke hjälpa henne. Bolaget hade nemligen inga aktier att sälja. M:ll Åkerberg måste således gå, naturligtvis mycken ledsen.

Några dagar derefter kom M:ll Åkerberg hem till samma tjänsteman. Hon var nu redan bekant med honom, så att det gick ganska lätt för henne att inlåta sig i samtal med honom, att berömma hans hus, hans möblemang, hans porträtt o. s. v. och sist att komma fram med sitt ärende. M:ll Åkerberg hade, när hon ej lyckats få gas-aktier, satt in sina 10,000 Rdr i banken på 3 månaders uppsägning, men nu ville olyckan att hon ej kunde göra en liten affär, bara i saknad af 200 banko. Det var dock för mycket hårdt, tyckte hon, att behöfva afstå från en vinstgifvande affär bara för en så liten brist, och derföre hade hon tagit

mod till sig och gjort detta besök för att få låna den lilla summan.

Tjenstemannen gjorde härvid mycket tveksamma miner och sade att han ej hade några penningar; annars ville han visst stå till tjänst, men han kunde gudnås icke o. s. v.

— Ja jag förstår väl att herr S. kan vara litet tveksam, sade M:ll Akerberg, men var så god och kom hem till mig och se huru jag har det, så hoppas jag hr S. skall finna att jag icke är en sådan person eller i sådana omständigheter, att hr S. behöfver frukta att förlora någonting på mig.

Tjenstemannen gick hem till henne. Han fann henne boende i en elegant våning, som vittnade om goda tillgångar, och han lånade henne de tre hundra riksdalerna. Om han någonsin fått igen dem, så har han varit lyckligare än de fleste andra som lånat penningar åt M:ll Akerberg på sednare åren.

På grund af den först omtalta förbindelsen å 10,000 R:dr B:ko erhöll Johanna mycken kredit hos både handlande, handtverkare och procentare. En mängd af de sednare hade lion att göra med och blef till slutet otaliga gånger af dem lagsökt. En gång, då hon af sådan anledning var särdeles illa fast, gick hon till en då mycket bekant löjtnant R. och bad honom gifva henne borgen för 2,000 R:dr B:ko. Hon berättade honom om sina föregående förhållanden till en hög Herre, hvilka för öfrigt voro allmänt bekanta, och försäkrade att löjtnanten aldrig skulle behöfva betala ut dessa penningar; ty hon skulle snart få ut sina 10,000 B:ko, som hon visade förbindelsen på. Det var destomera säkert att han aldrig skulle komma i någon förlägenhet för sin borgen, sade hon, som hon icke skulle skaffa sig penningar på reversen, utan bara lemna den som afbetalning å ett mycket fördelaktigt busköp som hon höll på att göra upp, och hvarpå hon skulle förtjena så mycket, att hon kunde lefva lugn till

döddagar. Löjtnant R. nekade flera gånger, men hans goda hjerta kunde slutligen ej motstå hennes suckar, tårar, böner, knäfall och behag, utan han — skref på. Med den sålunda erhållna förbindelsen besökte hon snart sagdt alla procentare i Stockholm, men hvarken hon eller borgensmannen voro då kända som riktigt solida, så att det ej på länge lyckades henne upplåna några penningar. Slutligen fann hon dock numera aflidne guldsmeden Lennholm, som på sin tid bar namnet *Silfver-Jan* och hvars butik vid Jerntorget på skämt kallades "*förkylda kullan*" (i stället för "*förgyllda kulan*") villig att låna henne penningar på reversen; dock ville han ej sträcka lånet längre än till 500 R:dr. En tid derefter reste R. utrikes, medan hans vänner ordnade hans affärer här hemma. När han återkom hit, öfvertalade mamsell Akerberg skomakaren Ö. att inlösa reversen hos Lennholm. Hur mycket utöfver de 500 Riksdalerna, *hon* då erhöll, förmåler icke historien; men nog fick löjtnanten betala sin borgen på 3,000 R:dr till fullo.

En annan gång pantsatte hon sin af den höga beskyddaren erhållna revers å 10,000 R:dr banko hos en hjälpsam herre, hvars namn börjar med W., för 3,000 R:dr. Sedan hon funnit hur väl hon lyckats i sin första mera invecklade plan, beslöt hon göra ännu ett dylikt försök. Hon var icke längre nöjd med att blott slippa ifrån rentan, utan hon ville äfven undgå att betala sjelfva kapitalet. För detta ändamål besökte hon en dag herr W., och sedan hon slagit sig ned i hans soffa uppstod dem emellan ungefär följande samtal:

— "Nå min bästa herr W., nu är jag glad, må herrn tro; jag kan betala herrn sina tvåhundra banko."

— "Det var snällt af mamsell; jag behöfver dem just nu för en annan affär; men hvar har mamsell fått så mycket penningar ifrån?"

— ”Jo, jag har varit och talt vid hofmarskalcken N. N. och han har lofvat mig att om jag kommer upp till honom i morgon förmiddag klockan 10 med min förbindelse på de 10,000 Riksdalerna, skall han afbetala 2,000 banko på den. Derföre tänkte jag bedja herrn vara beskedlig och lemna mig hypothecket tillbaka tills i morgon middag, så skall jag komma med penningårne.”

— ”Jaså . . . Jaha . . . Jaha . . . jag förstår . . . Vet mamsell, jag kommer ihåg att jag har något att uträtta just der i trakten i morgon bittida, så att jag sjelf kan gå upp till hofmarskalcken och taga emot pengarna.”

M:ll Åkerberg måste finna sig i detta, och W: gick följande dagen verkligen till hofmarskalcken. Han fick der sina tvåtusen banko; men reversen på 10,000 R:dr ref hofmarskalcken sänder och lemnade i stället åt W., på den höge herrns vägnar och för M:ll Åkerbergs räkning, en förbindelse å en årlig ränta af 500 R:dr R:mt, så länge hon lefde. M:ll Åkerberg blef icke litet harmsen öfver detta utbyte, att börja med; men hon fann sig snart i den icke särdeles stora olyckan och upptäckte lätt att äfven den sednare förbindelsen kunde begagnas till vigilans.

De fem hundra riksdaler om året, som Johanna hade att uppbära, förslogo naturligtvis icke till hennes behofvers fyllande, då hon icke hade håg att sjelf bidra på verksammare sätt till sitt eget och modrens uppehälle, och för öfrigt redan var fördjupad i skulder. Hos procentare kunde hon, som sagdt är, ej mera erhålla något lån. Hon valde derföre den mycket affärsmessiga utvägen att numera skaffa sig penningar af folk, som hvarken taga sex eller fyratio procent, utan som hjälpa sin nästa af oegennyttig hjälpsamhet och ren menniskokärlek. Hon började nu den följd af ficklåneaffärer

och outtröttlig vigilans, som slutade med de bedrägerier, hvilka till sist fört henne i fängelse.

Men inna vi lemna historierna om hennes affärer med procentare, måste vi berätta ännu en, som visar några märkliga sidor af denna i Stockholm vidt utgrenade industri, och tillika vittnar om Johanna Åkerbergs makalösa förmåga att underhålla förtroende till sig. Hon hade lånat penningar af en betjent, vid namn E., och som vanligt ej kunnat betala honom. Hon hade gång på gång gifvit honom ny revers på större summa. Slutligen nöjde långgifvaren sig ej längre med hennes blotta namn, hvilket för öfrigt befanns af intet värde, emedan hon var omyndig, utan fordrade o-vilkorligen sina penningar. Hon vidtalade då en vaktmästare Johansson att lemna revers åt betjenten E. på hvad hon var skyldig honom och att derföre taga säkerhet genom att uppgöra lösöre köp om hennes bo. Johansson gjorde detta och fick i sinom tid betala sin revers. Han lät dock ända till Åkerbergs häktande henne behålla sin lösegendom. Naturligtvis fick hon derföre betala ansenligt. Många gånger blef han narrad på omsättningarne, men hon lyckades ändock alltid ställa honom tillfreds och aflocka honom nya försträckningar.

Hon hade till exempel en dag gått in uti en bundtnakarbod vid Mynttorget och sett på muffar. Hon fattade tycke för en muff af *mård*, som hon ansåg passa för hennes stånd, och dessutom valde hon ut en annan fin muff åt en sexårig dotter. Hon ville köpa begge dessa muffar, men hade icke pengar. Hon erhöll dem då på kredit, sedan hon visat att hon hade 500 R:drs lifstidsränta att lyfta på slottet. Räkning å muffarna accepterade hon mycket villigt. Derefter pantsatte hon mårdmuffen hos förenämnde vaktmästare Johansson för 50 R:dr. En tid derefter öfvertalade hon Johansson att återlemna muffen åt henne, och gaf honom i stället

revers å de lånta penningarne. Derefter gick hon med den outslitliga muffen till en pantlånare och lånade på densamma 40 R:dr. Således hade hon nu fått för muffen precis så mycket, som hon skulle ha betalat bundtmakaren. Bundtmakaren får nu återlösa muffen från pantlånaren, förmodligen med tillägg af en vacker renta. Kunde nu denna muff-historia locka kunder till honom af nyfikenhet, så finge han dock någon ersättning.

Mindre väl lyckades en affär i stolar, som Johanna Åkerberg försökte. Hon gick till en berömd stolmakare P. och köpte af honom två dussin mahognystolar. Hon var icke allenast elegant klädd, utan hade äfven ett aktningvärdt utseende. Hon är af medelmåttig längd, snarare mörk än ljus, ser något äldre ut än hon verkligen är, talar mycket redigt och städadt, har ett smalt och finbildadt ansigte såsom vanligt med kvinnorna från Södermanland, fina händer, alltid klädda i fina handskar, och har i allo sådant yttre skick, som kan förleda en obekant att tro henne tillhöra embetsmannaklassens fruntimmer. Det var således icke underligt att herr P. lemnade henne stolarne på kredit, helst som hon begärde att de skulle blifva skickade till en uppgifven tapetserare för att stoppas och klädas. Dagen efter att stolarne kommit till tapetseraren, lät mamsell Åkerberg hemta dem derifrån och bäras till en kryddkramhandlare för att sälja dem åt honom. Sedan hon uppgjort öfverenskommelse om priset, bad han henne komma tillbaka sednare på dagen för att bekomma penningarne. Under tiden erfor han händelsevis att herr P. dagen förut hade sålt två dussin sådana stolar på kredit. Han misstänkte genast att något bedrägeri var å färde, hvarföre han skickade bud om saken till herr P. Denne infann sig hos kryddkramhandlaren vid samma tid som mamsell Åkerberg, men höll sig, att börja med, gömd. Kryddkramhandlaren lem-

nade henne nu i betalning den accepterade räkning, som hon sjelf gifvit åt stolmakaren. Denne framkom också, och begge gifvo henne lämpliga föreställningar. Mamsell Åkerberg var icke den som tappade koncepterna. Hon förklarade att det ingalunda hade varit hennes afsigt att i ringaste mån göra herr P. någon orätt. Saken var helt enkelt den, att sedan hon köpt dessa stolar af herr P. hade hon fått se andra, som voro vackrare och passade bättre till hennes väning; och som hon ej tyckte om att krängla med att lemna tillbaka saker, som hon köpt, hade hon beslutat sig för att sälja stolarna hvar hon kunde, att betala herr P. dessa penningar och att dessutom lägga till skillnaden.

På de sednaste åren var det eljest Åkerbergs hufvudupgift att få låna kontanta penningar. Hon besökte för detta ändamål än den ena, än den andra personen i någon framstående ställning och aflöckade dem penningar under mångahanda förevändningar. Stundom sade hon icke sitt namn, utan låtsade vara bekant med den hon talade med, och detta på ett så okonstladt och säkert sätt, att denne ofta icke kunde föreställa sig annat än att han förut träffat detta fruntimmer i något sällskap och att det vore en oartig minnesslöhet att ej känna igen henne. Stundom sade hon sitt verkliga eller något antaget namn och förebar något tillfälligt behof, t. ex. att hon kommit från landet in till staden för att köpa mat, men glömt eller tappat portemonnaien. Stundom helsade hon från någon bekant till den hon besökte och begagnade sig af denna sjelfgjorda helsning såsom en rekommendation. Stundom berättade hon att hon höll på att uppgöra någon affär, bad att få låna penningar till att kunna avsluta den och erbjöd en räsonnabel andel af vinsten. Stundom skref hon reverser, om man så ville. Då sade hon sig vara myndig förklarad; och om man ej ville tro henne i detta af-

seende, så intygade hon till yttermera visso sjelf på reversen att hon vore myndig. När hon blef ansatt för betalning och ej lyckades anskaffa penningar upplyste hon den gäckade fordringsegaren att hon verkligen *icke* vore myndig. För sådant blef hon flera gånger strängt efterhållen af polisen: och polismästaren Wallenberg förklarade henne till slut, för någon tid sedan, att nästa gång han finge kännedom om att hon utfärdat reverser, fastän ommyndig, skulle han sätta henne i kurrän.

Vi skola anföra några exempel på hennes sätt att gå tillväga vid sådan vigilans, som nyss är i allmänhet omtalad. Åtskilliga af dessa exempel ha tidningarne omförmält, men de flesta ha ej hittills förekommit i tryck.

En dag kom ett fruntimmer upp på en stor tidnings-byrå och bad att få tala vid hufvudredaktören magister L. Hon visades in i hans rum, och han steg upp för att taga emot det respektabla fruntimret. Hon helsade honom mycket bekant:

— Mjuka tjenarinna, bästa herr magister!

— Mjuka tjenare...

— Förlåt att jag kommer och besvärar herr magistern så här midt på förmiddagen, men saken är den att jag har just kommit öfver ett präktigt svin på kornhamn för 90 rdr, och det fattas mig olyckligtvis två och en half riksdaler, som jag skulle be magistern vara så god och låna mig.

— Jaså... ja... förlåt, jag mins inte riktigt...

— Jo jag bor på Göthgatan... men det är verkligen en tid sedan jag hade äran se herr magistern, så att herr magistern inte kunde genast känna igen mig, det förstår jag nog, så att det är visst mycket indelikat att komma så här, men det var ett präktigt svin, och jag kunde inte få pruta mera på det, och visst kunde jag gå hem efter pengar, men magistern vet: det är allt bra långt hem till mig... och efter jag var bekant med herr-

skapet, så tänkte jag att det inte vore så farligt. Men gubevars, jag vill visst inte falla besvärlig om magistern inte vill...

Magistern började tro att han sett fruntimmer förut eller att hon stode i något bekantskapsförhållande till hans familj, och lemnade henne de begärda 2½ rdr, hvarefter hon tackade och försäkrade att hon genast skulle skicka dem tillbaka, hvilket naturligtvis aldrig skedde.

En dag gick hon för samma ändamål in till en likkistfabrikör. Då han såg ett så elegant fruntimmer träda in, blef han förtjust, ty han tänkte naturligtvis att hon skulle köpa en lika elegant likkista, och han gick henne till mötes på det aldra höfligaste vis han kunde för att rekommendera sin vara. Men då hon i stället uppdukade en historia, som slutade med att hon ville låna 11 riksdaler "till i morgon", så insåg likkistfabrikören, som är så van vid alltings skröplighet och förgänglighet, att hans hopp om förtjenst var felslaget och anade att mamsellen ej vore att lita på, så att han lät henne gå med oförrättadt ärende. Det hände eljest sällan att hon misslyckades; dock känner man ännu ett exempel derpå.

Äfventyrerskan kom nemligen en morgon in till en theaterdirektör, som nyss har öfvertagit ladugårdslandstheatern, och bad att få låna 9 rdr 36 sk., som fattades henne till en handel, som hon höll på att göra på torget. Så fort hon komme hem skulle hon genast med största tacksamhet åter-skicka penningarne, det förstås. Denne theaterdirektör behöfde visst icke svara som en annan numera varande theater-understyresman, då en tiggare begärde en slant af honom: "nej min gosse, jag är ute och vigilerar sjelf"; men med fyratioårig theaternvana kände han igen äfventyrerskan under hennes antagna utseende af ärbart fruntimmer och svarade henne, att han ej hade några pengar så

tidigt på morgonen. Annars skulle han visst stå till tjänst, sade den fine direktören, och gjorde dervid sin vackraste bugning och gaf sitt förbindligaste leende.

En gång förliden sommar tillnarrade hon sig 25 rdr af en ung handelsbokhållare. Hon kom in på kontoret vid Skeppsbron och frågade efter principalen, och då denne var borta, hvilket Åkerberg nog visste, inlät hon sig i lifligt samtal med bokhållaren, gjorde åtskilliga frågor angående grosshandlaren sjelf, med hvilken hon vore bekant, samt bad slutligen att få tala några ord enskildt med den unge mannen. Detta angick naturligtvis ingenting annat än "ett litet lån"; hon behöfde tillfälligtvis 25 rdr, och hade grosshandlaren varit inne, skulle hon hafva vändt sig till honom. Bokhållaren lemnade henne utan ringaste misstanke hvad hon begärde, men tog emellertid af henne en förbindelse på ofvannämnde belopp. Denna är företedd i polisen och befanns vara undertecknad med namnet Söderberg, hvilket hon vid detta tillfälle antagit, uppgifvande sig vara enka efter en tjänsteman och boende å söder. Detta är den tredje förbindelsen Åkerberg i falskt namn utfärdat. Tvänne sådana finnas förut till poliskammaren ingifna, men dessa äro undertecknade med namnet Öbom. Åkerberg har erkänt sig hafva skrivit såväl dessa som den här ofvan omnämnda.

För kort tid sedan infann hon sig hos en grosshandlare G., som schackrar i stort med egendomar, och inledde underhandling med honom om att köpa en honom tillhörig större landegendom på Gottland. Hon hade af läkare blifvit tillstyrkt att njuta af den friska luften der på ön, sade hon. Medan det väntades på åtskilliga upplysningar och närmare bestämmelser infann hon sig en dag å kontoret och öfvertalade kassören att låna henne 500 Rdr på en kort tid mot hennes revers. Dagen der-

efter kom hon tillbaka och afbetalade 250 Rdr för att stärka sin kredit. Ej långt derefter mötte hon samme kassör å Riddarhustorget, rusade tvärt på honom och yttrade: "Det var superbt att jag träffade kassören; lemna mig genast 140 Rdr." — Kassören lemnade henne genast pengarne, alltid i tanke att den pågående egendoms-underhandlingen skulle leda till köp. Då hon aflägsnade sig från honom yttrade hon: "hör nu, ha nu bara allting klart tills slutet af veckan, ty då vill jag afemna köpeskillingen." Naturligtvis blef kassören kuggad.

Han besökte krönaren H. och begärde att få låna 10 R:dr af honom, emedan hon icke kunnat få dessa penningar af hans broder, stenhuggaremästaren H., som hon hade att fordra dem af. Hr H. fann detta besynnerligt och ville veta huru detta hängde ihop. "Jo, upplyste m:ll Åkerberg, jag kommer just nu ifrån stenhuggeriet, men herrns broder var inte der för han hade just nyss gått till herrarnes mamma, och jag ville inte gå efter honom dit emedan jag vet att hon ligger sjuk." Som detta sednare var sant, så trodde hr H. att alltsammans var det och lemnade äfventyrerskan penningarne. Följande dagen, då begge bröderna träffades, kommo de 10 riksdalerna på tal, och befanns att Åkerberg var lika okänd för den ene som för den andre och att hon narrat långifvaren. Det är först sedan Åkerberg blef häktad, som de begge herrarne på beskrifning förstått hvem den inmariga äfventyrerskan var.

Presidenten A. begärde hon låna 300 R:dr af. Han har egendom i hennes födelseort, säges det, och detta var en anledning för henne att vända sig till honom. Hon behöfde penningar bara på ett par dagar, ty hon hade just nu att lyfta sina 500 Rdr på slottet, men olyckligtigtvis hade hon icke träffat hofmarskalken, och hon behöfde penningarne genast. Presidenten lånade henne den begärda summan. Två dagar derefter kom hon tillbaka och sade att

hon ännu icke hade lyckats träffa hofmarskalken samt bad derföre om ett par dagars anstånd. Två dagar sednare återkom hon för tredje gången och sade att hon nu träffat hofmarskalken, och att han bedt henne komma upp på hofkontoret om ett par dagar; och som hon (mamsell Åkerberg) alltid ville vara reel, så var hon nu rysligt ledsen öfver att hon måste mankera, men bad presidenten ytterligare lemna henne anstånd ett par dagar. Dessa dagar blefvo mycket långa, ty ännu har presidenten icke återsett henne.

Hufvudstadens läkare, som i allmänhet äro deltagande, för menskligheten och hjälpsamma emot den, har mamsell Åkerberg oftare anlitat för deras kassa än deras konst. Professor M. lånade hon de 11 Rdr utaf, som likkistfabrikören nekade henne. Professor A. pungslög hon på 19 Rdr. Det, hörde till hennes taktik att för sina tillfälliga behof alltid begära så der ojemna summor för att det skulle se ut som om hon just hölle på att göra någon verklig handel af hushållsförnödenheter, hvilken sällan sker just med jemt och rundt riksdalers-tal. Hos en tredje af våra mest utmärkta läkare, kirurgen professor S., infann hon sig en dag förliden sommar.

Hon bad tusen gånger om förlåtelse att hon, ehuru obekant, kom i annat ärende än för att begära medicinska råd; men saken var den att hon bodde på Drottningholm på sommarnöje och hade råkat tappa sin portemonnaie, och nu befunne hon sig i icke ringa förlägenhet för de uppköp hon hade att göra. Hennes afsigt vore derföre att fråga om hon icke skulle kunna få låna 25 rdr, dem hon skulle återbetala då hon på fredagen återkomme till staden. Hela historien framfördes på ett så naturligt och förtroendeväckande sätt, att läkaren utan ringaste tvekan upptog sin plånbok, och som han

icke hade jemnt det begärda beloppet 25 rdr, lemnade han i stället tre 10-rdrs-sedlar.

Hos en föreståndare för ett stort privat läroverk, magister B., inställde hon sig en dag och omtalade att hon, som var enka efter häradshöfding Östergren, hade i kommission att få två gossar intagna i skolan och upptagna i magisterns familj såsom helpensionärer. Hon underrättade sig om vilkoren och aflägsnade sig, sedan det blifvit aftaladt att bestämdt svar skulle med snaraste lemnas. Ett par dagar sednare återkom hon på eftermiddagen. Hon träffade först endast frun; men under det hon samtalade med henne, kom magistern sjelf tillstädes. Saken var, hette det nu, att hon i granskapet kommit öfver någon vara för godt pris, men som hon tillfälligtvis ej hade pengar hos sig, hade hon sprungit upp till magistern, med hvilken hon ändå skulle få vidare att göra, för att anhålla att han ville försträcka henne de 9 rdr 36 sk. hon behöfde. Hon erhöll för jemnhetens skull 10 rdr rmt.

En gång närmar sig Åkerberg på gatan en person, tilltalande honom bekant och förtroligt: "Ah, se löjtnant von F.! Så roligt att jag träffade löjtnanten. Jag har just nu varit och sökt magistern, löjtnantens bror. Jag skulle ha pengar af honom, men han var icke hemma och jag är nu i förlägenhet för 10 riksdaler, som jag skulle ge ut. Inte finge jag väl be löjtnanten försträcka mig denna bagatell." — Penningarne bekommas lika lyckligt, som då hon lurade krönaren H. och på enahanda sätt.

Under antaget namn af fru Östergren infann hon sig en dag hos en person, som har befattning med ett här pågående arbetsföretag, omförmälde att en yngling, hennes slägting, hlifvit af öfverste Ericson rekommenderad till det bästa för anställning vid det ifrågavarande arbetet och hon bad nu att få veta, om någon ledighet för honom funnes. Då hon fick till svar, att någon ledighet ej för tillfäl-

let fanns, aflägsnade hon sig, synbart ledsen att hennes skyddsling skulle gå miste om en plats, till hvilken han dock var rekommenderad af sjelfva öfverste Ericson. Men några dagar sednare infinner hon sig åter. Hon hade händelsevis en utgift af 22 rdr 24 sk., men hade icke pengar med sig. Hennes begäran framställdes på ett så trovärdigt sätt, att penningar verkligen försträcktes henne.

Pratet om egendomsaffärer har ofta förhjelpt henne till penningar. Vi ha redan omtalat ett par exempel derpå, nemligen då hon narrade löjtnant R. att skriva borgen samt grosshandlar G. och hans kassör att låna henne penningar. Ett tredje fall var, då hon vände sig till en tid. Notarie R., som har litet kommissioner med penningars anskaffande o. dyl., och underhöll honom med berättelser om huru hon höll på att komma öfver en landtegendom för godt pris. Hon redogjorde gång efter annan inför honom för den uppiktade affärens framåtskridande och lät honom under tiden skaffa henre till låns den ena summan efter den andra för bestridande af utgifter, som sammanhängde med egendomsköpet eller eljest voro nödvändiga. Hon krämde på detta sätt ut inalles 800 rdr af den staccars notarien.

En sådan småsak hörde till hennes dagliga vanor, som att hon gick in i en bod på Nygatan och begärde att få låna 2 R:dr banko, emedan hon farit in från landet utan penningar. Hon erhöll dem mot löfte att komma tillbaka dagen derpå. Hon kom mycket riktigt och betalade. Troende att man nu skulle anse henne riktigt säker infann hon sig fjorton dagar derefter och sökte, under samma förevändning, att få låna *tio* riksdaler. Men nu stod ett annat fruntimmer i boden som *icke* kände till huru reel Akerberg hade varit förra gången, och som dessutom sjelf endast tillfälligtvis biträdde; och detta fruntimmer afslog Akerbergs

begäran, förnämligast af den sistnämnda anledningen.

En annan gång gick hon in i en viktualiebod på norr och bad att få tala med egaren. Han var icke hemma. Under sken af att känna honom mycket väl, bad hon bodbetjenten att få låna 25 R:dr. Han nekade, ty han vågade ej lemna ut sin principals penningar på det sättet. Hon ville då nöja sig med 15 R.dr. Han nekade ändå. 10 R:dr då! Lika fåfängt: "Nå men två R:dr kan herrn väl inte neka", sade hon slutligen. Och det kunde bodbetjenten icke heller. Men honom till varning för en annan gång fick han sjelf betala dem.

En gång inkom hon uti en slagtarbod, hvarest den vanliga bokhållaren för tillfället var frånvarande och en annan förestod hans plats. Här af visste hon genast att begagna sig. Inkommen i boden gjorde hon en lyckad mine af förvåning öfver att hon ej fann den af henne kända bokhållaren närvarande, af hvilken hon sade sig en längre tid hafva handlat. Härvid företedde hon ett hyreskontrakt med falskt namn och sade sig för ögonblicket vara i stor förlägenhet för 15 R.dr, som fattades henne på den samma dag förfallna hyressumman. Den då tillstädesvarande bokhållaren, som visserligen icke kände henne, men som med anledning af det förvisade hyreskontraktet ej ansåg sig hafva någon orsak att betvifla sanningsenligheten af hennes uppgifter, lemnade henne den begärda summan, mot löfte att den redan följande dagen skulle återgäldas. Han underrättade den andre bokhållaren om förhållandet, nemligen att ett fruntimmer med det och det namnet, syster till en här i staden praktiserande läkare, och som plägade handla i boden, varit inne och fått låna 15 R:dr. Den andra bokhållaren invände, att han icke kände något fruntimmer med detta namn. Långfivaren misstänkte genast bedragerskan, och infann sig på-

följande dagen i det hus, der hon i enlighet med hyreskontraktet sagt sig bo. Men i hela huset fanns ingen med det namnet. Han besökte då hennes föregifne broder, läkaren, som var egare till huset, och fick då af en händelse reda på att ett fruntimmer med namnet Åkerberg innehade en lägenhet i hans hus och att nämnde Åkerberg, just samma dag som lånet bekommits, betalt sin hyra. Derefter infann han sig hos henne och igenkände sin låntagerska. Men nu nekade hon för sina uppgifter och sade sig blott hafva uppgifvit sig hyra rum af meranämnde läkare. Sedan narrade hon honom genom uppdukandet af en mängd historier att springa der både länge och väl, hvarigenom han ock slutligen lyckades att af henne tilltvinga sig en afbetalning på 5 R:dr; återstoden torde han aldrig utbetkommit.

På en ångbåtsresa mellan staden och Drottningholm kom hon en dag i samtal med en embetsman. De talade om Drottningholm, och vid passerandet af Essingen talade de äfven om denna ö. Hon sade sig vara en fru J., hustru till en bleckslagare, och hon uppgaf sig hafva, liksom embetsmannen bott på Essingen samt beskref noga huru der såg ut i huset. De skiljdes åt, och embetsmannen, tänkte ej vidare på henne. Men kort derefter kom hon upp till honom och bad att han skulle vara så god och låna henne 9 rdr 36 sk. Hon hade råkat att oförmodadt behöfva mera penningar än hon tagit med sig in till staden. Hon kunde visst gå in i sin mans bod och taga penningar, sade hon, men han var så ordentlig att han aldrig tyckte om att dagkassan rördes. Dagen derpå skulle hennes man skicka upp penningarne, försäkrade hon Embetsmannen kunde ej gerna fatta miss-tanka, om han än tyckte hennes steg vara väl när-gånget. Som han ej hade jemnt 9 rdr 36 sk., så lemnade han en tioriksdalersedel och fick naturligt-vis aldrig återse äfventyrerskan.

Det är för öfrigt icke endast penningelån hon tillnarrat sig på ifrågavarande sätt; äfven varor och effekter har hon lyckats åtkomma genom förespeglingar och vinglerier i samma stil som penningnegociationerna. Hos en urmakare vid Gustaf Adolfs torg hade hon inledt underhandling om köp af ett guldcylinderur, som hon sade sig ha i uppdrag att sända till en kamrer, hvars namn hon uppgaf, och hon lyckades slutligen att på kredit utbekomma detsamma. Hos en annan urmakare inledde hon köpeaftal om ett guldcylinderur och en pendyl, och lemnade 10 rdr på hand å handeln. En dag sednare infiann hon sig och bad att uret måtte skickas hem till henne, hvilket ock skedde, dervid budet hade uppdrag att i en annan våning efterhöra om i huset bodde någon familj Åkerberg, och då denna fråga hade blifvit jakande besvarad, aflemnades uret utan att betalning erhöles. Båda uren pansattes hos uppgifna pantlånare.

I en skobod i staden hade hon provvat ett par kängor och under uppgifvande af sitt ursprungliga flicknamn — hon kallade sig denna gång fru Elg — lyckats få på kredit medtaga dem, enär hon förbar sig händelsevis ha kommit att gå ut utan pengar. Då i polisen ett ombud för skomakaren begärde att återfå kängorna, upplystes det att Åkerberg hade dem på sig och hon förklarade att hon "naturligtvis ej kunde vara af med dem". Det förordnades dock att kängorna skulle till skomakarens ombud utlemnas.

Det bedrägeri, som slutligen ledde till Johanna Åkerbergs häktande och lagförande, var föröfvadt mot kaptenen vid andra lifgardesregementet, Hr Wahlfelt. Hon hade med sina vanliga konster fått låna 100 R:dr af honom och derå gifvit en förbindelse, undertecknad med namnet Öbom. Hon föregaf sig vara enkefru. När kapten Wahlfelt upptäckte bedrägeriet anmälte han det i polisen, och öfverståt-

hållare-embetet beslöt hennes häktande. Man visste dock ej hvar hon nu uppehöll sig och sökte en liten tid förgäfvades efter henne.

Samtidigt söktes hon äfven af exekutionsbetsjenten Råström. Den förut omtalade vaktmästaren Johansson som hade köpebref å hennes möbler, hade nemligen nu liksom otaliga gånger förut tillsagt Råström att bestämdt afhämta möblerna ifrån henne. Detta erfor Johanna Akerberg fredagen den 8 Februari. Hon skyndade sig då att sätta i in Dagbladet en annons af följande innehåll:

"Demoiselle Johanna Lovisa Akerberg, som åren 1850—51 bodde i huset n:o 17 vid Drottninggatan, och som är född i Dillnäs socken af Nyköpings län, torde hafva godheten uppgifva sin adress, i anseende till ett henne tillfallet arf i utlandet. Svar till arf 20,050,000 på Dagbladskontoret."

Denna annons stod på lördagsmorgonen den 9 Febr. att läsa i Dagbladet. Sedan kom den äfven i Post- och Inrikes Tidningar, der hon hade låtit sätta in den, i tanka att annonsen derigenom skulle vinna större trovärdighet.

På denna annons skref hon sjelf ett svar, och så begaf hon sig till Johansson för att förmå honom att inställa den tillämnade afhemtningen af möblerna. Hon visade honom annonsen och svaret samt förespeglade honom att han nu snart skulle få igen alla sina penningar. Johansson, som många gånger förut gifvit med sig, mot erhållande af "omsättning" och som härigenom lärert fått en icke obetydlig del af hvad Akerberg lyckats skrapa ihop, lät åter öfvertala sig att lemna ytterligare åtta dagars anstånd.

Akerbergskan gjorde honom till och med så säker om det förestående arfvet, att han lærer icke varit obenägen att försträcka henne de medel, som skulle blifva erforderliga för henne, då hon skulle styrka sin rätt till arfvet och låta lyfta det. Jo-

hansson gaf nu på förmiddagen exekutionsbetjenten Råström tillsägelse för visst hundrade gången, att han skulle inställa den tillämnade åtgärden mot Åkerberg.

Men polisen hade också sett den der annonsen i Dagbladet och deraf dragit den slutsatsen att den välbekanta kunden mamsell Åkerberg hade något nytt företag i kikaren, hvilket vore bäst att förekomma. Öfverkonstapeln Lindström var således mycket angelägen att verkställa erhållan ordre att häkta henne. Han träffade vaktmästaren Råström och fick af honom veta hvar mamsell Åkerberg var boende. Men som han var klädd i uniform och dessutan mycket väl känd af den eftersökta, emedan han redan förut hade många gånger kallat henne till polisen, så ansåg han rådligast att icke gå öppet tillväga, utan att anlita Råström om bistånd för att locka Åkerberg i fällan.

Han och Råström följdes åt till huset n:o 1 vid Norrtullsgatan eller det s. k. Bernhardsberg, der Åkerberg sednast bott. Öfverkonstapeln Lindström stannade utanför med två konstaplar, och Råström gick upp, sedan öfverenskommelse var träffad att han skulle gifva signal från fönstret när allt vore klart. Råström kom upp och bad någon, som han träffade, säga till mamsell Åkerberg att han hade en god nyhet att meddela. Åkerberg förmodade att den rörde det erhållna anståndet och kom derföre glad fram från sitt rum, utropande: »nä det var bra att jag fick träffa herrn. Herrn vet väl af att allt är inhiberadt».

Sedan Råström nu gifvit signalen och ett ögonblick uppehållit Åkerberg kommo Öfverkonstapeln och konstaplarna hastigt in genom dörren, som Råström lemnat öppen efter sig. Åkerberg försökte taga till flykten, men hon blef hindrad derifrån. Man uppmanade henne nu att icke vara motsträfvig, utan godvilligt åka med till poliskammaren.

Hon svarade: "ja om jag får tala med De Maré eller Ekströmer, så följer jag med, men inte med Wallenberg." — Öfverkonstapeln svarade att det var polismästar Ekströmer som ville tala med henne, och på denna försäkran trodde hon, så att hon beskedligt följde med till polisen.

När hon kom upp i polisen och blef förhörd berättas följande ha förefallit. Polismästaren frågade henne hvarför hon hade skrivit falskt namn under reversen till kapten Wahlfelt.

— Jo jag måste väl det, svarade hon fräckt.

— Hvarföre måste ni det?

— Jo för polismästar Wallenberg sade åt mig, när jag sist var uppkallad, att om jag en gång till skrefve mitt eget namn under en revers, fastän jag är onyndig, så skulle han häkta mig; därför måste jag ju skriva en annans.

Då hon förklarades skyldig trädde i häkte begärde hon enskildt samtal med polismästaren och sökte inverka på honom medelst förespeglningar om den stora skandal som skulle uppstå för en viss Person derest hon häktades och lagfördes. Man ansåg omöjligt att utan våld få in henne i häkte. Polismästaren lemnade henne därför kvar i sitt rum innanför polisens sessionsrum, och gick ut genom blinddörren, som från sessionsrummet leder till häktet. Polisvaktmästaren Ericsson fick ordre att gå in och fråga henne på hvem hon väntade. Hon svarade att det var på polismästarn. Vaktmästaren upplyste att polismästaren hade gått in i rummet straxt intill och bad henne komma med. Hon gjorde det — och fastnade så i fällan, ty vaktmästaren lät henne gå förut och läste igen dörren om henne, så att hon nu var inom fängelsets murar.

Vid de sedermera hållna polisförhören ha förekommit en del af de vinglerier, som här ofvan angående Akerberg berättats. Akerberg uttryckte sin förhoppning att hon snart skulle få hjelp, så att

hon snart skulle kunna betala alla som hon var skyldig något. Då modren och systern en dag fingo tala med henne i häktet frågade hon dem om inga penningar ännu hade kommit till dem för att göra upp. När modren härpå svarade nej och berättade att Johansson, på grund af köpeafhandlingen, tagit bort deras saker, utropade hon: »Mamma skall genast gå upp på slottet.» Detta skall dock ha blifvit modren strängt förbjudet, med tillsägelse tillika att det ej tjenade till någonting.

Ransakningen med henne är nu remitterad till rådhusrätten, der hon icke lär kunna undgå ett välförtjent fängelsestraff.

Innehåll:

Johanna Åkerbergs födelse. — Hennes föräldrar. — Första tjensten. — Ankomst till Stockholm. — Bekantskap med en förnäm herre. — Bageriet på »Glädjen». — Mjölvigilans. — Procentarhistorien. — Vigilanser om rentefria lån. — Ett tjog exempel. — Lösöreköpet. — Det stora arvet. — Falska namn. — Polisens efterspaningar. — Polis och slottskansli. — Hur hon råkar i fällan. — Väntan på hjälp. — Svår att få i häkte. — Polisundersökningen.

